

Fig. 1.

Fig. 3.

Fig. 4.

Fig. 9.

Fig. 7.

Fig. 5.

Fig. 2.

SMRT JE
TEPRVE
ZAČÁTEK...

Zloději těla

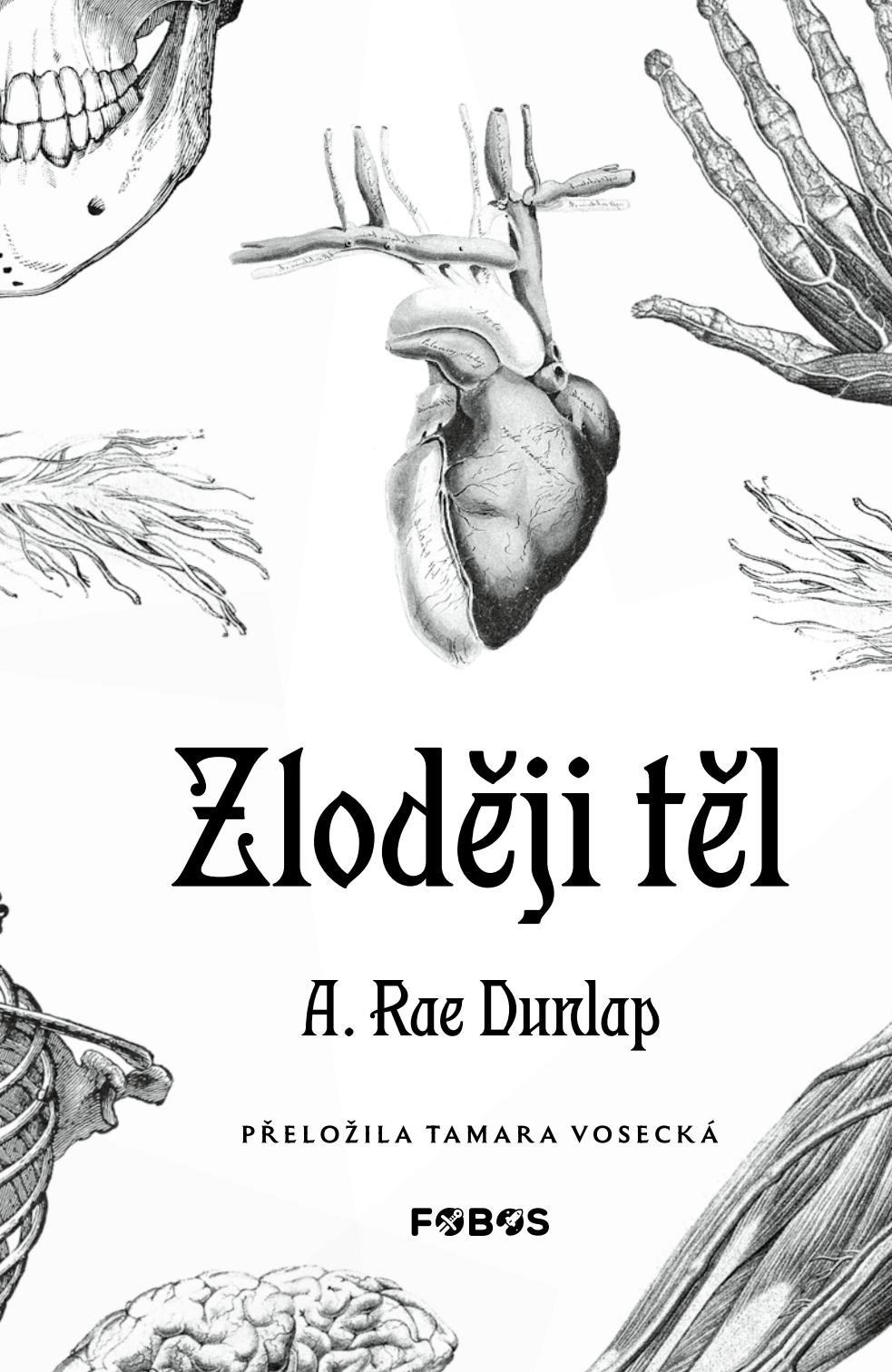
A. Rae Durlap

PŘELOŽILA TAMARA VOSECKÁ

Zloději těl

Zloději těl

A. Rae Durdap

PŘELOŽILA TAMARA VOSECKÁ

FoBos

Copyright © 2024 by A. Rae Dunlap

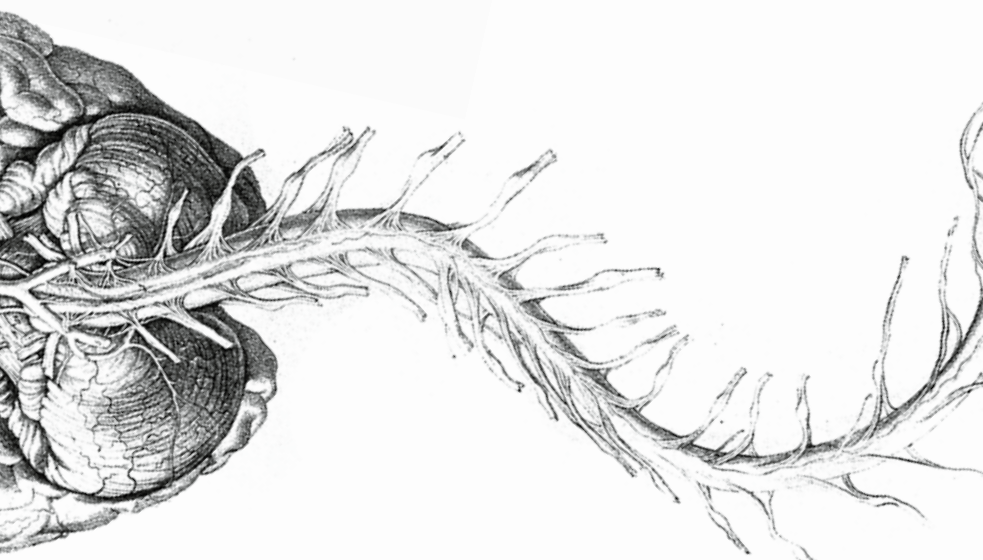
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Tamara Vosecká, 2026

Cover © Martin Stehlík, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-6581-2

Věnováno Karen a Georgii

Úvod

Podle matčiných slov zavinila ostuda po mém zběhnutí ze studií na Oxfordu otcovu předčasnou smrt. Bez ohledu na jeho zlozvyky, mezi něž se počítaly pití, hazard a dluhy, matka razila názor, že jej přivedla do hrobu právě má lehkovážná vzpoura.

Z tohoto pohledu je nejspíš lepší, že když mě o šest měsíců později na Chambers Street půl hodiny po půlnoci málem zatkli za to, že jsem na trakaři převážel nahou mrtvolu, už nebyl naživu, ale to trochu předbímám. Chci jen říct, že jsem otce tak zostudil, až zemřel hanbou, takže události, které následovaly po jeho skonu, už padají jen a pouze na mou hlavu.

Otec ve mě upřímně řečeno nikdy nevěkládal příliš velké naděje, takže to, že jsem jej dokázal tak hluboce zklamat, bylo skutečně pozoruhodné. Jakožto nejmladšímu ze tří synů z urozené rodiny mi bylo od útlého věku vštěpováno, že budu potřebovat obživu – ovšem ne jen tak ledajakou, ale vhodnou pro muže mého postavení. Když jsem byl malý chlapec, otec měl za to, že půjdu ve strýcových šlépějích a vstoupím do armády. Brzy se

však ukázalo, že nevynikám vůdcovskými schopnostmi ani smělostí. Věnoval jsem se totiž výhradně činností nenásilného rázu. Bylo o mně známo, že se na rozdíl od svých bratrů vyhýbám nebezpečným výpravám a divokému pobíhání po pozemcích kolem našeho rodinného sídla. Raději jsem se uchýlil do knihovny, šťastnější ve společnosti knih než sourozenců. S mou drobnou postavou bylo navíc veškeré sportovní soupeření nesnesitelně ponižující, a proto jsem prohlásil, že je v rozporu s mými přirozenými sklony, a k otcově nevoli jsem se ho stranil, seč jsem mohl.

Měl jsem se tedy stát duchovním, církev totiž byla pro nemajetného džentlmena druhou nejlepší šancí, jak vyniknout ve společnosti. Nastaly tedy přípravy k mému nástupu na Oxford, kde jsem měl získat titul, který by mi otevřel dveře na některou z významných farností. Otec mi toto rozhodnutí oznámil tři dny před mým odjezdem na univerzitu v létě roku 1828. Sdělil mi to svým charakteristickým nezúčastněným tónem zpoza ohromného mahagonového psacího stolu spolu s vyčerpávající tirádou o mé týdenní apanáži a výčtem jmen a titulů vhodných vrstevníků z mé společenské třídy, s nimiž mi výslovně doporučil se stýkat.

Brzy jsem však pochopil, že život v církvi není nic pro mě. Jestli jsem neoplýval vůdcovskými schopnostmi, s mou ochotou někomu se podrobit to bylo ještě podstatně horší. Navíc mě odpuzovaly jak pevný řád, tak tradice. Klasici mě nudili, rétorika mátla a těch pár teologických přednášek, které jsem navštívil, ve mně nedokázalo vzbudit posvátný úžas. Brzy jsem si začal uvědomovat,

že nedokážu zasvětit život legendám a mýtům právě tak, jako bych se nedokázal chopit zbraně či velet praporu. Vojenské manévry a církevní disputace bledly ve srovnání s vášní, kterou ve mně vzbuzovala četba o biologii člověka. Bylo nad slunce jasné, že jsem v jádru mužem vědy.

A ne jen tak ledajaké vědy, ale vědy o člověku, o lidském těle, o šlachách a kostech, o tělesných tekutinách. Tím pravým zázrakem pro mě byla podstata života, orgány, bez nichž nemůžeme existovat. Odhalit tajemství lidského druhu znamenalo spatřit mistrovské Boží dílo z první ruky, a právě to ve mně poprvé zažehlo oheň. S každým otočením další strhující stránky jakéhokoli svazku z vynikající univerzitní sbírky anatomických textů jsem věděl, že mým posláním je být lékařem.

A být povolán k lékařství znamenalo pro moderního muže zamířit do Edinburghu, onoho zářivého majáku lékařských objevů, domova Humea a nového osvícenství, města, které ve svém úsilí o pokrok na poli vědy nemělo obdoby ani na kontinentě. Chtěl-li se tehdy člověk stát skutečně moderním lékařem, nemohl si stanovit vyšší cíl než získat diplom z tamní univerzity.

Proto jsem si s příchodem podzimních plískanic sbalil kufry, vyrovnal dluhy a plný odhodlání jsem se vrátil na rodinné sídlo, abych doma se vši bezstarostností mládí pyšně oznámil svou novou kariéru. Jaké však bylo mé rozčarování, když se můj záměr setkal s tvrdým odporem všech členů rodiny! Přesto jsem se od něj nedal odradit. Od svačiny až do večere jsem byl podrobován tvrdému výslechu ohledně svých plánů, avšak nenechal jsem se vyvést z míry a jen jsem zdvořile žádal, aby už

to neúprosné vyptávání skončilo. Když jsem neustoupil, zbytek večera podle očekávání uplynul v ponurém a tíživém mlčení.

Té noci můj otec zemřel ve spánku. Dalo by se tedy říct, že matčino ne zcela spravedlivé obvinění nebylo *příliš* daleko od pravdy, avšak přesto zastávám názor, že je možná štěstí, že se nedožil toho, aby viděl, jak hluboko jsem klesl a zpronevěřil se morálním zásadám. Výše zmíněná mrtvola na trakaři přitom ještě zdaleka nebyla tím nejhorším. Nemohl jsem tušit, že ono setkání se smrtí bude prvním z mnoha. Tehdy mnou ale otřásl tak, jak jen první střet se smrtelností dokáže.

Musím však trvat na tom, že toto ve výsledku není příběh o smrti. Je to možná příběh o životě, či dokonce – ano, vskutku – příběh o lásce. Je to příběh o tom, jak jsem se z rodiny, jejíž sláva upadala, vyškrábal do moderní éry rozumu a vědy. Je to příběh o tom, jak jsem unikl z vězení zastaralých předsudků do svobody osvícenství. Příběh o tom, jak může i z té nejkrvavější půdy vykvést růže, ze stínu vysvitnout světlo a ze zoufalství vyklíčit láska.

Toto, drazí čtenáři a drahé čtenářky, je příběh mého vzkříšení.

I. Pozvání

Můj příjezd do Edinburghu dosti příhodně ohlašoval liják, jehož intenzita a prudkost mě až ostudně zaskočily. Tak daleko na sever jsem se do té doby vypravil jen dvakrát a pokaždé ve slunné náruči léta. Tato zkušenost mi bohužel naplnila hlavu romantickými představami o Skotsku, které se zakládaly na mlhavých vzpomínkách na bezstarostné dny strávené na tamních sluncem zalitých pláních, kde mi mírný vítr ze skalnaté vysočiny čechral vlasy a pod nohama se mi prostíraly koberce vřesu a bodláčí.

Edinburgh měl však ve skutečnosti daleko nejen k nespoutanému venkovu, ale i k těm nemnoha městům, která jsem dosud poznal. V porovnání se zasněnými oxfordskými věžemi připadala mému vytříbenému oku změť očouzených cihel ostře se rýsujících proti šedavé obloze dosti primitivní, nemluvě o uhlově černém bahně, které lemovalo dlážděné ulice. Přijel jsem první týden v listopadu, abych stihl začátek zimního semestru, a záhy jsem musel uznat, že potutelné a pobavené pohledy, které si známí doma vyměňovali, když uslyšeli o mém úmyslu

vyrazit na sever v tomto období, nebyly tak úplně bezdůvodné. Ještě než jsem vystoupil z drožky, bylo nad slunce jasné, že můj tvrdový svrchník je naprosto nedostačující.

Rozhodl jsem se, že si najmu pokoj inzerovaný na vývěsce v hale Královské lékařské společnosti, kam jsem zamířil hned po svém příjezdu. Mou matku, kterou pohoršovalo už to, že na rozdíl od Oxfordu zdejší univerzita neposkytuje služebnictvo, a tudíž si mám sám obstarávat úklid, by něco takového nepochybně vyděsilo. Zdálo se však, že mi přeje štěstí, protože zde nabízeli spoustu volných pokojů v blízkosti přednáškových sálů a s pevně stanovenou cenou za snídani a večeři, takže jsem jednoduše kočího nasměroval k prvnímu hostinci na seznamu.

Za jiných okolností by ve mně hostinec *U Kotvy a naděje* na první dojem jistě vzbudil hluboký odpor. Okna pokrývala vrstva špíny, klika dveří byla znepokojivě lepkavá, uvnitř šero a zakouřeno. Avšak po nekonečné cestě z Bathu, navíc v tom skličujícím nečase, se unaveným očím vyjeveného cizince jevil jako ten nejútulnější a nejrázovitější podnik, jaký si lze představit. Hostinský byl mile nevrlý (přesně tak jsem si představoval pravého Skota) a vyhlídka na soužití s místními obyvateli mě okouzila. Zamluvil jsem si pokoj a vrátil se k drožce, abych počkal na nosiče.

Brzy se však ukázalo, že hostinec žádné nosiče nemá. Ba co víc, také kočí mi odmítl poskytnout jakoukoli další pomoc, bez dlouhých cavyků vyložil mou cestovní truhlu a kufřík na deštěm zmáčenou ulici a zmizel do noci, sotvaže pozvedl klobouk na pozdrav. Rozhodl jsem se tedy, že překážky na cestě k nově nabyté svobodě

překonám díky síle vlastních rukou a pevnému odhodlání, a s tím jsem poprvé oficiálně vstoupil do hostince *U Kotvy a naděje* jakožto jeho nový obyvatel.

Můj příchod byl popravdě dost neslavný. Neforemnou truhlu nešlo zdvihnout, takže jsem ji musel vléci za sebou, přičemž mosazné knoflíky upevňující spodní rám na protest skřípěly o dřevěnou podlahu. Rukojeť kufríku byla zas kluzká od deště, a jak jsem se proplétal mezi hustě namačkanými stoly plnými nevraživě zahlížejších hostů, kteří se hrbili nad pintou černého piva, nejméně třikrát mi vyklouzla. Zdálo se, že mě provází znepokojivé ticho, ale já ho odhodlaně ignoroval. Zamířil jsem ke schodišti a jal se stoupat nahoru.

Tedy pokusil jsem se stoupat. Ukázalo se, že zdolat strmé schody s těžkými zavazadly je podstatně náročnější, než jsem se na základě svých zkušeností s nosiči domníval. Ještě jsem se nepropracoval ani do půli schodiště, a už jsem nad truhlou ztratil vládu. Zděšeně jsem se otočil a sledoval, jak se s ohlušujícím rámusem řítí dolů, k mému ještě většímu zděšení přímo do otevřené náruče kudrnatého mladíka, který měl tu smůlu, že se na schodišti vynořil v tu nejméně vhodnou chvíli.

Mladý muž polekaně vykřikl, ale vzchopil se právě včas, aby truhlu zbrzdil. Těžkopádné zavazadlo se o cosi zachytilo, ale dál hrozilo, že bude každou chvíli v pádu pokračovat. Mladík, který truhlu podpíral, se však v mžiku vzpamatoval, podíval se mým směrem a jeho výraz se změnil z překvapeného v pobavený.

„Neupustil jste něco?“ Na rtech mu hrál náznak úsměvu, avšak ani to, jak blazeovaně nesl, že málem předčasně

skonat pod valícím se zavazadlem, nepomohlo, abych nezrudl zahanbením.

„Promiňte, nezlobte se, přijměte mou omluvu...“ Jak jsem spěchal po schodech dolů, abych mu pomohl z té šlamastyky, nějak jsem znovu upustil kufřík, čemuž se mladík k mé úlevě (a možná i mírnému rozhořčení) zasmál.

„Neztrácejte hlavu, zvládnou to. Víte co, hodte ten kufřík nahoru na podestu, pak se vraťte sem a vytáhneme tu *obludu* nahoru společně, platí?“

„Och! Ehm, ano, jistě, máte pravdu...“ Spěšně jsem uposlechl a vzápětí už jsme společně táhli vzpírající se Obludu do schodů. Ukázalo se, že to tentokrát šlo podstatně snáz, než kdybych se ji snažil zkrotit sám. Nemotorně jsem pozpátku stoupal po schodech, zatímco mě neznámý rázně dirigoval a já se při tom snažil nedat najevo, jak mě dráždí jeho narážky na mou nešikovnost. Díky této nevyřčené džentlmenské dohodě jsme nakonec s triumfálním výkřikem schodiště zdolali. Ještě jsme zvládli Obludu postrčit na chodbu k pokojům, načež jsme se rozplácli na zem vedle ní.

Mladík se navzdory vyčerpání nepřestával smát. Jeho nálada byla tak nakažlivá, že jsem se rozesmál také.

Jako první popadl dech on. „No, vidím, že jste ve městě nový a tohle zřejmě nevláčíte pro pobavení kolemjdoucích.“ Dobromyslně truhlu poplácal.

Zhluboka jsem se nadechl a hřbetem ruky jsem si setřel pot z čela, přičemž jsem zjistil, že se smísil s dešťovou vodou a vytvořil nepříjemný slaný povlak. „Právě jsem přijel z Bathu. Tento týden nastupuji na lékařskou fakultu.“

Nato se rozzářil ještě víc. „Vy taky? Skvělé! Je tady celá skupina chlapců z nového ročníku, právě jsme si zašli dolů na pivo. Musíte se k nám připojit.“

Otřel jsem si zpocenou ruku do plátěných kalhot a sklesle zavrtěl hlavou. „Podívejte se na mě. Vidíte, že v tomhle stavu nemůžu do společnosti. Nejsem oblečený ani k večeři, natož abych –“

K mému překvapení mladík vybuchl smíchy. „Poslyšte, příteli, netuším, jaké jsou hospody v Bathu, ale tady nebýváme příliš formální.“

Zkoumavě jsem si ho prohlédl a z těch několika detailů, jež jsem zahlédl v mizerném světle luceren na chodbě, jsem se pokusil odhadnout, co je zač. Jeho přízvuk zněl poměrně kultivovaně – Londýn nebo blízké okolí – boty měl poctivě ušité a košili zhotovenou z jemné látky. Neměl ale na sobě sako ani vestu, kravatu měl u krku povolenou a rukávy vyhrnuté nad zápěstí. Po měsících strávených na Oxfordu, kde platila pevně daná pravidla odívání, mě svými uvolněnými mravy mátl a zmítaly mnou pochybnosti o serióznosti jeho úmyslů.

Přesto v jeho očích nebylo stopy po zlomyslnosti, v jeho tónu žádný odsudek a v řeči zaváhání. Usoudil jsem, že nemá nejmenší důvod způsobit mi ještě větší ponížení než to, které jsem si přivodil vlastní neohrabaností a neschopností při něčem tak jednoduchém, jako je stěhování zavazadel. Byl jsem koneckonců v tomto městě cizincem, a proto jsem nemusel dělat čest žádnému jménu ani dodržovat jisté tradice. Byl jsem konečně osvobozen od přísných pravidel své minulosti! Najednou se zdálo, že dopřát si zaslouženou pintu s mými novými spolužáky je to nejlepší, co mohu udělat.

Krátce jsem přikývl a podal mu ruku. „V tom případě mi bude potěšením se k vám připojit. Mimochodem, jmenuji se James.“ Připadalo mi, že na toto místo se ti-tuly nehodí.

Vzal mě za ruku a k mému překvapení se postavil a vytáhl mě s sebou. „Já jsem Charlie. Teď tu tvou Obludu dopravíme do pokoje a vrátíme se dolů, než přijdeme o všechnu zábavu.“

Rychle jsme truhlu dostrkali do tmavé místnosti, jejíž číslo se shodovalo s číslem mého nově získaného klíče. Přiznávám, že jsem se ani nesnažil nový příbytek zhodnotit, protože Charlie se chtěl očividně vrátit mezi přátele a já ho nehodlal déle zdržovat. O pár okamžiků později už mě vedl zpět do zakouřené nálevny a rděl se nadšením, kterému, jak jsem si uvědomil, jsem propadl i já. Neboť teď, právě tady, začínal můj nový život! Čekala mě nezávislost, sebepoznávání, rušné hospody a noví přátelé, povolené kravaty a vyhrnuté rukávy, tmavé pivo, ušmudlané sklenice a ulepené podlahy, vznešené ideály a nízké drby a všechno mezi tím. Sem na sever mne sice přitáhly vytoužené operační sály, ale až zde jsem pocho-pil, co všechno jsem dostal nádavkem. Poprvé v životě byl můj život pouze můj a já byl odhodlán žít jej naplno.

Přistoupili jsme k boxu, v němž se tísnili tři mladí džentlmeni mého věku, všichni sehnutí nad neznámým předmětem, který ležel na desce tmavého dubového stolu. Nejvyšší z nich s kšticí zrzavých vlasů oblečený v elegantním zeleném svrchníku do dotyčného předmětu šťouchal vidličkou, zatímco zbylí dva ho hlasitě pozvuzovali.

„Hej! Pánové!“

Všechny tři hlavy se k nám naráz otočily se stejným provinilým výrazem, když však mladíci viděli, že se k nim blíží Charlie, rychle se vrátili ke svému spiklenckému potěšení.

„Charlie, kde vězíš?“ Rusovlasý mladík na něj horečnatě gestikuloval. „Je tu Hamish a přinesl ucho!“

„Tíše. Kristepane, kvůli tobě nás zase vyhodí!“ vyštěkl chlapec s orlím nosem po jeho levici, který při bližším pohledu vypadal podstatně mladší než druzí dva, ačkoli svým nevraživým výrazem působil vyzrálěji.

Rusovlasý džentlmen (vlastně spíš chlapec, vzhledem k jeho zjevně nedžentlmskému chování) zakoulel očima a znovu spustil hlasitým šepotem: „Ještě má na sobě kochleu!“

Znechuceně jsem se otočil k Charliemu, který k mému překvapení vypadal nadmíru nadšeně.

„Opravdu? Neoddělenou?“

„Jistě.“

„Výborně!“ Charlie se protlačil dopředu a vytrhl rusovlasému mladíkovi vidličku z ruky, načež se naklonil přes stůl, aby si vzorek prohlédl. Mě nechal postávat v rozpacích stranou.

Moje přítomnost však neunikla orlímu nosu, který si mě nedůvěřivě prohlížel. „Kdo jste?“ Jeho skotský přízvuk byl tak silný, že jsem mu sotva rozuměl.

„Ach, to je James,“ prohodil Charlie, aniž by zvedl pohled od stolu, kde šfouchal do znepokojivě bledé spleti vláken trčících z ucha. „Právě přijel z Bathu a tento týden s námi začíná zimní semestr.“

Rusovlasý povytáhl obočí. „Ach tak, další budoucí lékař, co?“

Nejistě jsem pokrčil rameny. „Doufejme.“

„Snad nebudeš se skalpelem tak nemotorný jako se zavazadly,“ vmísil se do hovoru orlí nos, rusovlasý ho dobromyslně šťouchl loktem a já cítil, jak mi po tváři stoupá další ruměnc. Můj neslavný příchod očividně nezůstal u těchto mladíků bez povšimnutí.

„Nevšímej si ho, je to hlupák,“ pokračoval s úsměvem rusovlasý. „Mimochodem, já jsem Phillip a tohle je Hamish, má styky a nosí nám různé rozkošné maličkosti na hraní.“

Nejistě jsem polkl. „Na hraní?“

Hamish diskrétně pokrčil rameny a opřel se na židli. „Sem tam nějakou drobnost ze školy, kde pracuji. Chceš si to ucho prohlédnout? Máme tu volnou vidličku.“ Zvedl ji a svůdně s ní zakýval mým směrem.

„Ehm, ted' ne, děkuji...“ Hledal jsem nějakou vhodnou výmluvu, ale naštěstí mě přerušil zavalitý nazrzlý chlapec sedící po Hamishově pravici.

„Já jsem Luke,“ pokračoval zvesela, „a když vidím, že beztak stojíš, myslím, že je fér, abys došel koupit další rundu.“

„S radostí.“ Oddechl jsem si, protože jsem získal čas, abych se vzpamatoval. Otočil jsem se a zamířil k výčepu pro pivo.

Tak tohle jsou studenti medicíny, kteří se mají stát mými společníky na naší cestě za nejvyšším stupněm poznání, jakého prostý člověk dosud dosáhl? Tlačí se u stolu v zaplivané hospodě a vidličkou šťouchají do lidského ucha? Při té představě se mi zvedl žaludek.

Samozřejmě jsem si byl dobře vědom toho, že se během studia medicíny setkám s mrtvolami, ale v mých představách se to vždy odehrávalo velmi civilizovaným způsobem: v posvátných zdech operačního sálu, pod bedlivým dohledem mistra lékaře, který demonstruje vhodnou techniku tlumeným tónem, s úctou a respektem. Myšlenka, že bych byl bez varování vystaven pohledu na část lidského těla u piva v místní putyce, se mi nesmírně hnusila.

A přesto...

Tito muži se měli stát mými kolegy. Po celou dobu jsem věděl, že univerzita v Edinburghu je jiná než Oxford nebo Cambridge, a to nejen mnohem pestřejším složením studentů, ale též pragmatickým přístupem k jejich vzdělávání. Přišli sem za stejným účelem jako já, aby prohloubili své znalosti o lidském těle, aby dosáhli porozumění tam, kde dříve existovaly jen předsudky a pověry, aby se naučili lidi léčit, uzdravovat a pomáhat jim. To mělo být posláním každyčkého z nás a já – nováček na tomto vzkvétajícím akademickém poli – jsem byl dalek toho, abych určoval, co je v rychle se měnícím světě lékařské vědy vhodné.

S novým odhodláním jsem postavil sklenice na ták a zamířil zpátky ke stolu, kde mě přivítal bouřlivý jásot. Toto prosté přátelské gesto mě posílilo, a když jsem pak vklouzl na volné místo vedle Charlieho a připili jsme si na můj příjezd, s úlevou jsem si oddechl. Při pohledu na dychtivé tváře kolem stolu jsem si uvědomil, že je až příliš snadné nevnímat uříznuté ucho, jež tvořilo hrůzný středobod té veselé scény.

„Takže co tě sem přivedlo, Jamesi?“ začal Charlie, když praštil zpola vypitou sklenicí na stůl a otočil se svým směrem.

Napil jsem se piva (bylo hořké a až znepokojivě silné, ale přinutil jsem se je polknout) a pokusil se o nenucený tón. „Chci být lékařem. Předtím jsem byl na Oxfordu,“ pustil jsem se do vysvětlování a záměrně ignoroval Hamishovo poněkud neurvalé odfrknutí nad mým přiznáním. „Věděl jsem ale, že pokud se chci pořádně věnovat lékařské profesi – tedy v duchu nového osvícenství, Edinburgh je jedinou možností. Takže... jsem opustil Oxford a teď jsem tady.“

„No, to mnohé vysvětluje,“ zamumlal Hamish do sklenice a já přes svou dobrou náladu cítil, že mě jeho neustálé narážky znervózňují.

„Co tím přesně myslíš?“

Hamish se napil piva a hřbetem ruky si otřel ústa. „Vůbec nic, příteli. Jen že na to, abys chodil na takovýhle místa, jsi moc *nóbl*. Nejsi ten typ, co... si špiní ruce, abych tak řekl.“ Naklonil se dopředu a vyzývavě cvrknul ucho svým směrem.

„No tak, Hamishi, nech toho, on jen –“

„Ne, Charlie, to je v pořádku.“ Navzdory svému původu a hluboké úctě k etiketě jsem nikdy nepatřil k těm, kdo se dají vyvést z míry slovní přestřelkou, a rozhodně jsem s tím nehodlal začínat dnes, první večer svého nového života. „Vlastně jsem právě z toho důvodu odešel z Oxfordu. Pořád samé úvahy a hypotézy, žádné činy a závěry. Samá hra a žádná práce. Samý mozek a žádné ruce. Doufám, že tady budu používat obojí.“

„Aha, takže se také připojíš k přednáškám z anatomie?“ dychtivě se zeptal Luke.

Přednášky z anatomie? Cožpak nejsou součástí studia lékařství? Pomalu mi začínalo svítat, že jsem si měl nejspíš před příjezdem lépe zjistit, co přesně je náplní studia.

Ted' už se však nedalo vycouvat. Všichni ti mladíci na mě upírali pohledy a správná odpověď byla více než zřejmá. „Jistě! Přednášky z anatomie. Rozhodně.“

„Skvělé!“ ihned dodal Charlie. „Hamish má známosti na jedné z nejlepších soukromých škol ve městě.“

„Soukromé... škole?“ Byl jsem naprosto vyvedený z míry. Neměli jsme snad studovat na univerzitě?

Vzápětí jsem se však z údivu vzpamatoval, jelikož Hamish začal důležitě mlaskat a mávat rukama. „No, bohužel vás všechny zklamal, Knox už má tenhle semestr plno. Musíte si poradit sami.“

Ozvalo se sborové brblání, což mi naštěstí poskytlo příležitost obrátit se na Charlieho s otázkou. „Kdo je to Knox?“ Má neznalost mě každým dalším okamžikem víc a víc znepokojovala.

Charlie zjevně nepostřehl diskrétnost mé otázky a odpověděl tak hlasitě, aby to všichni slyšeli. „Doktor Knox vlastní jednu ze soukromých anatomických škol tady ve městě. Hamish tam pracuje jako asistent v laboratořích, a proto se mu dostávají do rukou všechny tyhle úchvatné věci.“ Neurčitě ukázal směrem k uchu.

„Ale... promiňte, že se ptám, copak vy nechodíte na univerzitu? K čemu potřebujete soukromou lékařskou školu, když už máte zapsané všechny přednášky potřebné k získání titulu?“

Následovala salva smíchu, ale k mé úlevě nebyl zlo-
myslný ani pohrdavý, spíš jsem všechny pobavil.

Phillip se ozval jako první. „Byl jsi někdy na přednáš-
ce z anatomie? Myslím tady na univerzitě.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne.“

„Víš, je to trochu... zbytečné,“ pokračoval diplomatic-
ky. „Sto dvacet studentů v přednáškovém sále natahuje
krk přes ostatní, aby zahlédli alespoň zlomek z demon-
strace. Jsem už ve třetím ročníku a na univerzitní půdě
jsem nikdy neviděl mrtvolu blíž než ze třiceti stop.“

Zamračil jsem se. Tato informace byla zcela v rozporu
s tím, co jsem se o studiu lékařství v Edinburghu dozvě-
děl. To město mělo být srdcem praktického chirurgické-
ho výcviku. Jak je možné, že student třetího ročníku má
tak omezený přístup k potřebným znalostem?

„Takže... na soukromých školách je to jiné?“ troufl jsem
si zeptat se.

Hamish si odfrkl do piva. „Dalo by se to tak říct,“ za-
mumlal.

Schválně jsem ho ignoroval a obrátil se zpět na Philli-
pa. „Jak to?“

Phillip před sebou spojil konečky prstů a zatvářil se
tajemně. „Slyšel jsi někdy o *pařížské pitvě*?“ Znovu jsem
zavrtěl hlavou. „Je to výuková metoda, při níž má kaž-
dý student anatomie k dispozici vlastní mrtvolu, kte-
rou pitvá.“

Něco takového jsem si nedokázal představit ani ve
snu. „Vlastní... mrtvolu? Každý student?“

Charlie vedle mne přikývl a oči mu zazářily nadše-
ním. „Přesně tak. Získáš praktické znalosti z anatomie,

pítvy i diagnostiky – a to ještě dřív, než se setkáš s prvním pacientem! Takhle to dělají na kontinentu, víš, a u nás je Edinburgh jediné město, které se toho chytlo. Tohle je naprosto výjimečné. Proto je to město vědy. Proto jsme všichni tady.“ Ukázal na příkyvující kumpány kolem stolu a já cítil, jak se mi z těch možností zatočila hlava.

„Takže... jak se dá dostat na soukromou školu?“

Hamish se znovu vmísil do hovoru, tentokrát k mé úlevě o poznání méně posměšně. „Knox už má tenhle semestr plno, ale v tomhle týdnu se konají dny otevřených dveří pro nové uchazeče na mnoha dalších školách. Malstrom jich prý bude přijímat dvacet, takže byste to měli nejdřív zkusit tam. Ve čtvrtek je u něj demonstrace.“

„Fantastické.“ Charlie se na mě podíval a povytáhl obočí. „Tak co, Jamesi. Jsi připravený ušpinit si ty své nóbl ručičky?“

II. Pozorování

Prvních čtrnáct dní mého nového studia proběhlo bez událostí, které by stály za zmínku. Přednášky mi připadaly poučné, moji noví spolužáci příjemní, místní obyvatelé okouzující a ubytování poměrně snesitelné. Přes všechny řeči o tom, jak je bydlení v hostinci *U Kotvy a naděje* neskutečně výhodné, se ukázalo, že jedinou výhodou je blízkost univerzity, ostatní jeho rysy už ale měly k dokonalosti daleko. Ačkoli s polohou jsem byl spokojený, brzy jsem si musel přiznat, že samotný pokoj má mnoho nedostatků. Neměl jsem teplou vodu, povlečení bylo oprané a mnohokrát spravované, prkenná podlaha až na malý prošlapaný koberec studená jako led a snídaně se skládala jen ze suchého chleba, vejce natvrdo a konvice vlažného čaje. Přesto jsem si své postřehy raději nechával pro sebe, protože hostinec podle všeho považoval za vyhovující nejen Charlie, ale i nespočet dalších studentů, kteří se zde ubytovali. A jak jsem rychle pochopil hned po příjezdu, pokud jsem nechtěl, aby se k mým uším doneslo nevrlé zasyčení o *nóbl hošánkovi*, které Hamish mým směrem procedil mezi zuby, kdykoli

byl v doslechu, nepříslušelo mi kvality mého životního prostoru komentovat.

Jediný postřeh, který jsem se odvážil vyslovit nahlas, se týkal poněkud překvapivého výhledu z okna mého pokoje. Když jsem se ráno po první noci v hostinci probudil a zamžoural ven přes zamlžené sklo, ke svému zděšení jsem přímo pod parapetem uviděl hřbitov.

„Ponuré, že?“ Charlie, s nímž jsme společně snídali, se na mě usmál nad popelavě šedým žlutkem převařeného vejce. „Pochází z roku 1560. A když je takhle starý, je jasné, že tam musí strašit.“ Šibalsky na mě mrkl.

Ta představa mě silně znepokojila. „A ty... jsi tam někdy viděl ducha?“ Srdce se mi při té představě rozbušilo. Jako člověk vědy jsem se samozřejmě vystříhal všeho, co zavánělo nadpřirozenem a okultismem, ale cosi na kamenných náhrobcích, které čnely ze zmrzlé země jako hladové tesáky, ve mně neodvratně vyvolávalo temnou předtuchu.

„Ne, já ne,“ zamumlal Charlie s plnou pusou. „Ale měl by ses zeptat Lawrence z jedenáctky. Jeho pokoj má výhled na hrobku MacKenzieových a přísahá, že tam v různé noční hodiny viděl vcházet a vycházet postavy.“

Na nic takového jsem se Lawrence rozhodně ptát nehodlal.

Hodiny denního světla byly omezené a bylo toho tolik, co se učit, co vstřebávat, o čem číst, přemýšlet a co se dozvědět. Nikdy předtím jsem si nebyl tak jistý, že jsem se rozhodl správně, když jsem opustil Oxford. Každým dnem mi bylo jasnější, že tohle je mé povolání, mé skutečné poslání, můj nevyhnutelný osud. Byla sice pravda,

že přednáškové sály byly stísněné a neosobní (někdy se v nich podle mých vlastních výpočtů sešlo přes sto čtyřicet studentů), ale měli jsme neomezený přístup k nejgeniálnějším lékařským mozkům a nejaktuálnějším časopisům, které měl moderní člověk k dispozici. Bylo to v pravém slova smyslu privilegium. Avšak –

„Jsou to samé hovadiny, dokud neuvidíš pitvu v pořádné škole,“ nadšeně horlil Hamish nad pivem večer před veřejnou demonstrací u Malstroma. Ostatní chlapci jeho slova hltali tak nadšeně, až mi to bylo protivné. Od začátku bylo jasné, že mě Hamish nemá v lásce, a on mi také nepadl do oka. Byl přemoudřelý, samolibý a příšerně nafoukaný kvůli svému postavení v Knoxově škole. Způsob, jakým se povyšoval nad ostatní, mi připadal nesnesitelný. „Dneska to radši s pitím nepřehánějte, kamarádi, protože zítra něco zažijete. Čekají vás taková jatka, že se vám obrátí žaludek.“

Mezi jeho nadšenými posluchači se ozvalo chichotání. Musel jsem vynaložit veškerou sílu vůle, abych neobrátil oči v sloup. Pitvu jsme ostatně zažili hned první týden v přednáškovém sále. Jistě, sledovali jsme ji z velké dálky a nešlo o nic víc než o odstranění končetiny s gangrénou, ale i to přece na naší cestě k lékařské zralosti něco znamená.

„Takže, hošánku,“ stočil Hamish pohled mým směrem. S tím svým zahnutým nosem nápadně připomínal velkého dravce. „Už jsi někdy viděl mrtvolu?“

Odkašlal jsem si a upravil si kravatu, přičemž jsem se diplomaticky rozhodl vynechat zřejmý příklad té, kterou jsem pozoroval v přednáškovém sále pouhých šest dní

předtím, i mého otce vystaveného v rakvi. „Ne, vlastně ne, ale v dětství jsem měl tu čest doprovázet našeho rodinného lékaře na některé návštěvy.“

„A viděl jsi něco pořádného?“ vyzvídal Hamish a v očích se mu škodolibě zablesklo.

Napil jsem se piva. „Co tím myslíš?“ Samozřejmě jsem přesně věděl, kam míří, ale pravda byla taková, že mé asistování nespočívalo v ničem jiném než v jízdě kočárem na sousední panství, kde paní domu trpěla vysilujícími bolestmi hlavy. Již jsem však věděl, že dvojsmyslné narážky a lehká nadsázka k boji o místo mezi spolužáky patří.

Phillip mě přátelsky šťouchl loktem. „Vždyť víš! Viděl jsi něco... drastického?“

Všichni na mě zírali s dychtivým výrazem a já se už asi podesáté za ten týden přistihl, že mě jejich zájem – ač profesionální – o tyto nechutné věci lehce pohoršuje. Významně jsem se odmlčel a pak jsem zdráhavě odpověděl: „Lékař, který je džentlmen, nikdy neprozrazuje podrobnosti o svých pacientech.“

Následovala salva zklamaných výkřiků, volání po dalším pivu a hovor se rychle stočil k všednějšímu záležitostem. Zatímco se všichni kolem dohadovali, jaké podivuhodné hrůzy nás čekají v pitevním sále soukromé školy, já se nemohl zbavit dojmu, že na mě Hamish upírá pohled.

Následující ráno jsme snídali brzy, abychom na Surgeon's Square číslo 14 dorazili půl hodiny před plánovaným začátkem demonstrace, ale zjistili jsme, že se už utvořila fronta. S rezignovaným povzdechem jsme zaujali místa na jejím konci a nervózně sledovali těžkou šedou oblohu, odkud se hrozil spustit další přívalový déšť.

„Myslíš, že se dostaneme dovnitř?“ zeptal se nervózně Phillip a pevněji se zahalil do kabátu. Vzduch byl neúprosně mrazivý a já už začínal cítit, jak mi mrznou prsty na nohou.

Charlie využil své výšky a natáhl krk, aby odhadl naše šance. „Myslím, že to máme v suchu. Před námi je asi jen dvacet lidí.“

Stáli jsme v hloučku, abychom se zahřáli, dýkali si do rukavic a pozorně naslouchali vzrušenému šepotu našich spolužáků.

„Slyšel jsem, že Knox včera provedl úplnou dekapitaci –“

„O Malstromovi je známo, že nechává dobrovolníka držet střeva –“

„Jen při pouštění žilou prý omdleli tři studenti –“

„Peněženka z lidské kůže –“

„Svíčka z tuku –“

Nejraději bych si byl před těmi řečmi zacpal uši, abych se při své jemné povaze nezalekl. Nepřijel jsem přece do Edinburghu proto, abych se stal jen dalším zkostnatělým felčarem, který se spokojí s teoriemi, učebnicemi a neúčinnými farmaceutickými preparáty. Dorazil jsem sem kvůli vědě, z posvátné úcty k tomu všemu, a byl jsem odhodlán na vlastní oči spatřit zázrak lidského těla.

Davem se rozlehl vzrušený šum, fronta se začala hýbat. Odhodlaně jsme postupovali vpřed a brzy jsme stáli před těžkými dubovými dveřmi. Vedle nich stál mladý muž s pohublým bledým obličejem a divokou kšticí černých vlasů. Svíral dřevěnou krabičku, kterou natáhl naším směrem.

„Každý jednu korunu, mládenci,“ zamumlal stěží srozumitelným skotským přízvukem a s výmluvným zacínkáním zatřásl krabicí. Vhodili jsme do ní mince. S nelibostí jsem zaznamenal, že jde skoro o polovinu mého měsíčního kapesného, ale vtom už jsme konečně překročili práh oné proslulé svatyně.

Proušili jsme vstupní halou do velké, překvapivě světlé místnosti s vysokými stropy a dlouhými okny, která se v elegantních obloucích zvedala až k ozdobným stropním římsám. Stěny byly vymalované šedobílou barvou a prostor osvětlovaly desítky lamp. Působilo to tam zcela nečekaně... příjemně? Překvapivě chyběl zápach nemocničních chemikálií, který jsem očekával.

U dveří se vytvořila malá skrumáž, protože vzrušené očekávání tváří v tvář skutečnosti rychle vyprchalo a diváci se začali ostýchat, což bylo v naprostém rozporu s chvástáním a vychloubáním, které jsem před pár minutami poslouchal ve frontě.

„Pojďte dál, prosím, jen pojd'te dál, nestyd'te se!“ Uviděl jsem vysokého, ramenatého muže s divokým bílým plnovousem, oblečeného do tmavě modrého tvídového saka z vybrané látky. Ukazoval naším směrem. Mluvil se silným francouzským přízvukem, ale stylem oděvu a nakažlivým nadšením měl, alespoň dle mých předchozích zkušeností, do kontinentálního Francouze daleko. Vykročil jsem s rázným odhodláním, se sebevědomím, k němuž jsem měl daleko, nicméně to stačilo k jeho spokojenosti.

„Ano, mladý muži, pojd'te, pojd'te tudy. Pěkně sem, dopředu, teď není čas na ostych,“ pokračoval ten člověk a mrkl na mě.

Nohy mě nesly samy od sebe, až jsem stanul před tím prazvláštním mužem, který na mě pohlédl se zalíbením, jako bych se právě shledal s dávno ztraceným strýčkem.

„To je ono, to je ono, chlapče. Vidím na vás, že jste zcela připraven na zázraky, které čekají zde, v tomto nejposvátnějším sále.“ S těmi slovy mě objal kolem ramen, teatrálně se mnou zatočil a odhrnul tenké bílé prostěradlo, které až do té chvíle má zmámená mysl nezaregistrovala.

A tam, jen necelou stopu přede mnou, ležela na velkém mramorovém stole skutečná mrtvola.

Svět se se mnou zatočil, ale ke své cti musím říct, že jsem neucukl ani neomdlel. Namísto toho jsem cítil, jak mě do morku kostí ochromil děs, a vyvalil jsem oči na onen výjev před sebou.

„Ach, milý hochu! Na první pohled mi bylo jasné, že budete patřit k těm odolnějším. To ta laskavost ve vaší tváři, že? Někteří ji považují za slabost, ale ne, *non*, je to známka léčitele, *oui*, pravého ducha vědy.“ Odolal jsem nutkání cítit se těmi lichotkami uražený. Matka celé mé dětství všem na potkání vykládala, že se svými blond vlasy a jemnými rysy vypadám jako andílek, a starší bratři mě tím v její nepřítomnosti s oblibou škádlili. Přesto jsem se nenechal odradit, vypjal jsem se do plné výšky a krátce přikývl. Muž se na oplátku usmál ještě víc. „Pojďte blíž, mladý muži – a vy ostatní *aussi!* *Allez, allez*, teď není čas na ostych!“

Za mnou nastala tlačení, jak se ostatní potenciální studenti strkali a handrkovali, každý se snažil proniknout blíž středu dění. Vrhł jsem kradmý pohled přes rameno, ale zjistil jsem, že Luke, Phillip i Charlie jsou v nedohlednu. Zůstal jsem v tom úplně sám.

„*Bien, bien!*“ Ramenatý muž si dvěma rychlými tlesknutími vynutil ticho shromážděného davu. „Vítejte, v Malstromově anatomické škole, pánové. Jsem váš učitel a majitel tohoto ústavu, doktor Louis Malstrom – *à votre service*. Dnes vám předvedu, co můžete očekávat, pokud se ke studiu u mne zapíšete. Jak jistě víte, vyučuji proslulou *Méthode Parisienne*, a pokud se pro mou školu rozhodnete, mohu vás ujistit, že *každý z vás* bude mít k dispozici skutečný lidský subjekt, na kterém budete moci zdokonalovat své rozvíjející se schopnosti.“ Mezi shromážděným diváky se rozlehl hlasitý vzrušený šum.

„Nuže! Začínáme.“ Malstrom ještě jednou tleskl a pokynul směrem k zadní části místnosti, odkud se náhle vynořil vyzáblý mladík, který u dveří vybíral poplatek. Diváci se rozestoupili, aby mohl projít s podnosem nástrojů, který s úklonou položil vedle těla, a opět se stáhl do pozadí. „*Merci, MacKinnone*. Tak se na to podíváme. Vy, drahý pane. Jak se jmenujete?“ Pohlédl přímo na mě a já cítil, jak se mi do tváří hrne krev a polévá mě horko z toho, že jsem opět středem pozornosti.

Odkašlal jsem si a sebral jsem odvalu. „Willoughby, pane. James Willoughby.“

„Výborně, výborně. Pane Willoughby, prokázal byste mi tu čest a pomohl mi s dnešní demonstrací?“

V duchu jsem se modlil k Bohu a ke všemu, co mi bylo svaté, aby ty řeči o držení střev nebyly pravdivé, ale na venek jsem se přinutil působit klidně a vyrovnaně, jak se na lékaře sluší. „S radostí, pane.“

„Úžasné! Nuže, přistupte blíž, chlapče, a postavte se po mém pravém boku, výborně, výborně, to je ono.“

Schválně jsem se nedíval na tělo ležící přede mnou, jenže vedlejším účinkem tohoto rozhodnutí bohužel bylo, že jsem civěl přímo do davu vytřeštěných tváří, což mou úzkost příliš nezmírnilo.

„Pane Willoughby, z vašeho chování soudím, že nepatříte k těm senzacechtivým čumilům, kteří navštěvují mé demonstrace z morálně pochybných důvodů. Můžete potvrdit, že se nemýlím?“

„A-a-ano, pane.“ K mému zděšení se mi mírně třásl hlas.

„Pak vás tedy považuji za důvěryhodného muže, pane.“ Rozmáchlým pohybem vzal z podnosu s nástroji skalpel a podal mi ho. „Prosím, proveďte incizi od spodiny brachiální tepny, mezi radiální a posteriorní mezikostní tepnou, s vyústěním na zápěstí. Rozumíte?“

V první chvíli jsem měl v hlavě temno jako na šedé edinburské obloze a zachvátila mě vlna paniky, až se mi udělalo zle. Tváře z davu jako by mě najednou posměšně vyzývaly, abych přiznal svou nevzdělanost.

Ale... ale já jsem nebyl nevzdělaný! V tomhle *ne!* Cévním systému předloktí jsem studoval v jedné z laických knih o lékařství, které jsem našel v otcově knihovně. Byl zachycený přízračně bledě červenou a modrou barvou. V dětství mě ta kniha fascinovala a jako dospělého muže uváděla v úžas. Znal jsem latinu. Tělo jsem měl zmapované. Znal jsem je... no, jako své boty.

Zhluboka jsem se nadechl a s vážným příkývnutím jsem vzal mrtvého za zápěstí, abych mu otočil předloktí vzhůru. Pak jsem pomalu a opatrně přiložil čepel k ohbí jeho lokte a co nejjemněji přitlačil.

Ten pocit byl... ohromující. Jinak se to nedalo popsat. Domníval jsem se, že chirurgie se svou nevalnou pověstí bude drsná, přízemní a primitivní. Čepel však prořízla pokožku jako papír, a když jsem postupoval pomalým, metodickým tahem, klouzala po elegantní linii mezi dvěma rovnoběžnými tepnami. Letmo jsem pohlédl k zápěstí, mému cíli, a pevně k němu rukou namířil. Samotného mě zaskočilo, že se mi netřásly prsty.

Dokončil jsem řez, zvedl čepel a zhluboka vydechl, aniž bych předtím věděl, že jsem zadržoval dech. Pak jsem se otočil, zda je Malstrom spokojen.

Tvářil se zjevně potěšeně. Ucítil jsem, jak mi v koutcích rtů cuká samolibý úsměv, ale ovládl jsem se – vždyť jsem právě otevřel lidské tělo a v tak pochmurnou chvíli bych se přece neměl radovat.

„*Bien, très bien*, velmi působivé, pane Willoughby. A nyní prosím další dva řezy, kolmo k prvnímu. Úplně nahoře a dole.“

Opatrně jsem sklonil skalpel zpět k tělu a provedl požadované řezy.

„*Parfait! Dokonalé!* Musím se zeptat, zda byl váš otec chirurgem?“

„Nebyl, pane doktore.“

„Možná veterinářem?“

„Ne?“

„Řezníkem?“

Mezi přihlížejícími se ozval smích.

„Ne, pane.“

„Řeknu vám, že s takovou technikou jste přirozený talent. Tak, a teď další krok: Otevřeme předloktí k pozorování tak,

že upevníme epidermis.“ Tuto část provedl sám, za což jsem mu byl dost vděčný. Opojný pocit z mého prvního skutečného řezu rychle vyprchal, a když chirurg odhalil živé maso a rozevřenou paži připevnil k desce stolu, uvědomil jsem si drsnou realitu. Právě jsem hleděl dovnitř lidského těla. Ve světle lampy se nechutně zaleskla krev a já měl v tu chvíli co dělat, abych nezavrávorál.

Malstrom mě však opět probral z mrákot ohlušujícím tlesknutím těsně u mého ucha. „Pane MacKinnone! Vosk, *tout de suite*, prosím!“

Ze zadu se znovu vynořil bledý asistent, který tentokrát opatrně balancoval miskou pohupující se ve stojanu nad hořící svíčkou, v níž byl zjevně roztavený černý vosk. Sehnul se, aby stojan umístil na podnos s nástroji, jeho štíhlé prsty v mihotavém světle působily elegantně jak prsty hudebníka. Sotva však misku postavil, zase zmizel a zanechal po sobě jen slabý závan vlny a kouře.

„A nyní vás čeká skutečná zkouška, pane Willoughby.“ Malstromovi se nadšeně zaleskly oči a já uslyšel vlastní hlasité polknutí. „Vezměte si tuto stříkačku a vstříkněte vosk do brachiální tepny. Pak budeme sledovat jeho dráhu tepnami předloktí a poté, při druhém vpichu do cefaliky, budeme pozorovat jeho cestu opačným směrem. *Oui?*“ S tím zanořil do roztaveného vosku až směšně velkou injekční stříkačku (která v mé zoufalé představě připomínala spíš kuchyňský nežli lékařský nástroj), naplnil ji a podal mi ji.

Uchopil jsem ji a i přes silné sklo jsem pocítil horký vosk. Podíval jsem se na rozříznutou ruku před sebou a zhluboka se nadechl, abych se zklidnil.

„Rychle, pospěšte si, pane Willoughby. Pokud vosk před vstříknutím vychladne, budou výsledky naší práce vážně ohroženy.“

Už jsem neváhal ani chvíli, sklonil jsem se, napíchl příslušnou tepnu a vstříkl do ní vosk.

V tu chvíli se mi úžasem zatajil dech.

Díky černě zbarvenému vosku jsem totiž skutečně mohl pozorovat cestu tekutiny spletitou sítí tunýlků mezi kostí a šlachou! Viděl jsem, jak teče předloktím, přes zápěstí, do každého jednotlivého prstu, jako by ilustrace z otcovy učebnice náhle ožily v oslnivých, závratných detailech! Byl to zázrak, ani v nejbujnější fantazii jsem si nepředstavoval, že budu sledovat něco tak posvátného, jako je cesta *krve* lidským tělem, samotnou dráhu cév, která se přede mnou odhalovala.

Zopakoval jsem celý postup, tentokrát vpichem do žíly, a s dvojnásobným zaujetím jsem sledoval zpáteční cestu tekutiny ze zápěstí do nadloktí. Všude kolem se z publika ozýval ohromený šepot, vzadu někteří z přihlížejících vyskakovali, aby zahlédli alespoň něco. Jaké štěstí, že jsem právě já mohl držet injekční stříkačku!

„Děkuji vám, pane Willoughby! Velmi působivá práce, chlapče. Budete pro tuto školu opravdovým přínosem, pokud se rozhodnete nastoupit.“ S dalším nadšeným mrknutím mi vzal stříkačku a přátelsky mě poplácal po rameni.

„Ale pánové! Ještě jsme neskončili! Vždyť právě teď, dřív než vosk zkréhne, přichází vrchol dnešního experimentu!“ S tím se sklonil, zahákl prsty pod zčernalé žíly a pomalu, jemně zatahl.

Jako by byly vyvolány z hloubi nepoznatelných hlubin kouzlem velkého čaroděje! Žíly se oddělily od svého